

[Bernhard Baunsgaard]

at stå i lovteksten. Vi ser gerne, at den kan gøres endnu klarere.

Dernæst vil jeg gerne sige noget om lovforslaget som helhed. Man må jo gøre sig klart, hvad det er, der sker her. Det er et alvorligt indgreb i de rettigheder, som individet burde have i samfundet. Jeg vil gerne her henvise til den nye verdenshistorie, der lige er udkommet, af Paul Johnsson, oversat til dansk. Der står i nederste linje på s. 22 et citat af den daværende tyske kansler indtil 1917, Bethmann-Hollweg:

»Hvad er det nu for en Schweinhund, der lytter med?«

Dengang var de lytteapparater, man havde, ikke så avancerede som nu, og man kunne høre, når der blev sat telefonaflytning på. Men prøv lige at skønne over, hvad det egentlig er, der sker her. Det er selve statsministeren, der telefonaflyttes. Jeg er bange for, når vi giver regeringsmagten disse indgreb, at det er meget svært at forhindre, at de bliver misbrugt, og når Paul Johnsson fremhæver det så stærkt, er det, fordi han siger, at dette, at Einstein før den første verdenskrig røkkede ved det kendte verdensbillede og indførte det, der hedder den almindelige relativitetsteori, har haft afsmitning på en række områder, specielt fordi vi fik den første verdenskrig. Imod Einsteins ønske – han var selv bestemt tilhænger af, at man kunne skelne mellem ondt og godt – er man kommet ind på, at alt er relativt, og det er et af disse områder, vi behandler her i dag: skal dette, at individet har rettigheder, være ukrænkeligt, eller skal det ikke? Vi er blevet mere og mere betænkelige ved at gribe ind over for disse rettigheder for individet.

Hvis jeg skulle være minister og tage ansvar for fremsættelse af et forslag, var der ét område, jeg nok med betænkelighed ville gå med til i dag, og det var statens sikkerhed. Men samtidig ville jeg nok forlange sikkerhed for, at man ikke underdække af, at det drejede sig om statens sikkerhed, satte telefonaflytning på en statsminister. Jeg har uhyggeligt på fornemmelsen, at det godt kunne bruges herhjemme under dække af, at det drejede sig om sikkerheden for statsministeren, under dække af, at det drejede sig om sikkerheden for staten, at man satte telefonaflytning også på statsministeren. Vi må være klar over, at vi er inde på et område, hvor relativitetsteorien aldrig burde have været

indført. Jeg synes, Johnsson har ret i disse betragtninger om, at der siden århundredskiftet er sket et uhyggeligt fald i de europæiske stater som retsstater.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Vi i min gruppe har et medansvar for fremsættelsen af det lovforslag, vi har til behandling i dag, og vi har selv ønsket sammen med det radikale venstre at få specielt kapitlet om meddelelshemmeligheden behandlet allerede nu i denne samling. Det har vi gjort, fordi vi i alle henseender skønner, at dette kapitels indsættelse med de ændringer, der sker i retsplejeloven, er udtryk for forbedringer af retssikkerheden.

Man kunne få det indtryk, at man nu gav regeringen, administrationen, nogle beføjelser til indgriben i enkeltpersoners forhold, som man ikke tidligere havde. Det er afgørende for os at fastslå, at alt det, vi drøfter i dag, er forbedringer, og vi synes væsentlige forbedringer, i borgernes retssikkerhed.

Hvad angår frygten for, at et hemmeligt politi skulle aflytte den danske statsministers telefon ud fra et ønske om at beskytte statsministeren, men måske i den forbindelse også som et dække for at skaffe sig politiske oplysninger, vil jeg spørge hr. Bernhard Baunsgaard, om hr. Bernhard Baunsgaard ikke af fuld grund ligesom jeg selv ville gå ud fra, at noget sådant ikke ville ske, uden at regeringen var underrettet. Hvis man påberåber sig en beskyttelsesinteresse, forestiller man sig da, at politiet uden at orientere aflytter en telefon hos en minister, fordi man hævder, at det er man nødt til for at beskytte ham? Jeg synes, det er vigtigt at få klarlagt dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil lige benytte denne anledning til at sige, at jeg er meget glad for, at socialdemokratiet har ønsket dette lovforslag tilbage til udvalget i anledning af det, der er sket på rigshospitalet. Jeg kan helt tilslutte mig dette ønske, og hvis socialdemokratiet ikke havde fremsat det, ville jeg have fremsat det med henblik netop på drøftelse af aflytninger på hospitaler.